

Sygn. akt V CZ 78/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi W.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W.

z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z powództwa W.K.

przeciwko S. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 listopada 2017 r.,

zażalenia skarżącego W. K. na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt II Ca (...) (II WSC (...)),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W.K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie z jego powództwa przeciwko S. [...] S.A.

W dniu 30 grudnia 2016 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez jej podpisanie, dołączenie jednego odpisu skargi oraz uiszczenie brakującej opłaty w kwocie 10 zł.

Skarżący w określonym terminie uiścił żadaną opłatę i nadesłał jeden podpisany egzemplarz skargi.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2017 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę, gdyż uznał, że skarżący nie usunął wszystkich wskazanych braków, oprócz bowiem opłaty, uzupełnił tylko brak podpisu, nie przedłożył natomiast żadanego odpisu skargi.

W zażaleniu W.K. wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego. Wskazał, że w sprawie doszło do uzupełnienia wszystkich wskazanych w wezwaniu braków formalnych skargi

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Odpis powinien dokładnie odzwierciedlać treść pisma procesowego. Nie wymaga on podpisania, ani poświadczenia zgodności z oryginałem. Sąd ma możliwość sprawdzenia ze złożonym oryginałem, czy otrzymany odpis istotnie wiernie oddaje treść oryginału – czyli, czy jest rzeczywiście odpisem.

Tekst pisma procesowego z chwilą podpisania staje się egzemplarzem oryginału. Jeżeli oryginał został już złożony, jest on, w razie przesłania do sądu, kolejnym egzemplarzem oryginału (skądinąd zbytecznym), a jeżeli nie został jeszcze złożony, jest on jedynym egzemplarzem oryginału (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00).

Skarżący nadsyłając podpisany egzemplarz skargi przedłożył więc egzemplarz oryginału skargi - jedyny w toku dotychczasowego postępowanie. Niewątpliwie więc - jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy - wypełnił on w ten sposób wymóg wezwania dotyczący podpisania skargi. Jednocześnie, z chwilą nadesłania podpisanego egzemplarza skargi, złożony wcześniej, niepodpisany egzemplarz skargi mógł być potraktowany jako jej odpis. Tym samym zbyteczne stało się złożenie przez skarżącego nowego odpisu, skoro skierowane do niego wezwanie dotyczyło tylko jednego egzemplarza odpisu.

W każdym razie skarżący mógł uznać taki sposób wykonania wezwania za prawidłowy, nawet gdyby Sąd łączył z wezwaniem inne oczekiwanie - takie, jakiemu dał wyraz w motywach zaskarżonego postanowienia, a rozbieżności w interpretacji wezwania między Sądem a skarżącym nie powinny działać na niekorzyść skarżącego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że mając na względzie potrzebę ochrony praw uczestników postępowania cywilnego, należy dyrektywę nakazującą nieobarczanie uczestników postępowania cywilnego negatywnymi konsekwencjami niewywołanych przez nich sytuacji niejasnych uznać za aktualną nie tylko w odniesieniu do niejasności wynikających z wadliwości regulacji prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010 r., IV CZ 107/09, 12 kwietnia 2013 r., IV CZ 20/13, i 19 czerwca 2015 r., IV CZ 15/15), ale i takich, których źródłem są czynności sądu. Ewentualne rozbieżności w interpretacji wezwania między Sądem a skarżącym powinny więc być usunięte przez skierowanie do skarżącego ponownego, odpowiednio sprecyzowanego żądania z określonym w nim nowym terminem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., I CZ 34/08).

W rezultacie dokonane przez Sąd Okręgowy odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie miało uzasadnionych podstaw. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).